

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

τοῦ τάπεινοῦ οἰκίσκου. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἀνεστάλη. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀποφασίζει τὴν ἄγοράν...

Καὶ τώρα τὸ σπίτι τοῦ Φωσκόλου εἶναι Φωσκολιανὴ βιβλιοθήκη. Μέσα εἰς τὰς θήκας αἱ ὅποιαι καλύπτουν καὶ τοὺς τέσσαρας τοίχους τῶν δωματίων φυλάσσεται πᾶν διάφορον τὸν Φωσκόλον, αἱ περισσότεραι τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῶν ἔργων του, καὶ ἐν ίδισ- γραφον ποιημά του.

Βαθμόδην η βιβλιοθήκη ἐπλουτίσθη διὰ βιβλίων παντὸς είδους καὶ ἀλλων μικρῶν δωρημάτων.

Ο οἰκίσκος εἶναι ἀκόμη ταπεινὸς καὶ σεμνοπερπέτης. Ἐγει τὴν ἀπλότητα βωμοῦ καὶ μοῦ ἐμπνέει τὴν κατάνυξιν ἐκκλησίας. Τὸ πρῶτον δωμάτιον κορμεῖται μὲ διαφρόνους ἐλαιογραφίας. Δύο εἰκονίζουν τὸν Φωσκόλον μία ὅλη δὲ παλαιὰ καὶ μαυρισμένη, τὴν ἀγαθὴν μορφὴν τοῦ ἀναδόχου του. Οἱ τοῖχοι ἐδῶ δὲν ἔχουν βιβλιοθήκας. Εἰς τὸ δεύτερον δωμάτιον εύρισκεται φιλοστόργως ἀποταμιευμένον πᾶν βιβλίον, πᾶσα ἑφτα- μερίς η περισδικὸν η φυλλάδιον τὸ ὅποιον ἀποβλέπει τὸν Φωσκόλον, τὸ ἔργον του η τὸν βίον του. Ο τρί- τος καὶ τελευταῖος θάλαμος εἶναι στενὸς καὶ σκοτεινός, μὲ δύο σειρὰς βιβλιοθήκων, δύμοιάζει μὲ διάδρομον καὶ ἐχρησίμευεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Φωσκόλου ὡς χαγειρέον. Ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν πλησίον τοῦ στενοῦ παραβύρου βλέποντος πρὸς τὴν αὐλήν, φαίνεται λιθό- κτιστος η οἰκογενειακὴ ἑστία, μία μικροτάτη παλαι- κὴ γωνιά. Ἐκεῖ παρεσκευάζετο τὸ λιτὸν γεῦμα τῆς πτωχῆς οἰκογενείας.

Εἰς τὸ ισόγειον ύπάρχει ἐν φρέαρ ἐκ τοῦ ὅποιον θὰ ἀνέσυρε τὸ οὖδωρο κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς στεργήσεως η ἀγαθὴ μήτηρ τοῦ Φωσκόλου. Η αὐλὴ εἶναι στενὴ καὶ πλακόστρωτος.

Ο λευκὸς οἰκίσκος, ο σιωπηλός, μὲ τὰ κλειστά του παράθυρα ἀποκνέει διὰ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς καὶ διὰ τὰ καλλιεργήματα ἓνα παρωχημένον καὶ ἀπροσ- διόριστον ἀρωμα, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ

Οσψ δικέπτεται τις βαθύτερον. τόσῳ εύρισκει τὸν κόδμον μηδαμινότερον.

Ο κόδμος εἶναι θέατρον, εἰς τὸ ὅποιον διδά- σκονται καθ' ἐκάστην τραγωδίαι καὶ κωμωδίαι. Μὲ τὴν διαφορὰν δὲι οἱ υποκριταὶ εἶναι περισ- σότεροι ἀπὸ τοὺς θεατὰς.

Ἐὰν ο ἥλιος ἐφωτίζει διαρκῶς, ο κόδμος δὲν θὰ είχε κανὲν θέλγητρον. Εἴη δὲις ο κόδμος οτο καλός, πρόδοδος δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Ἡ τιμὴ εἶναι ιστὸς φράγμης πολλάκις ξεσχί- ζεται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς.

ΔΙΚ.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ἐν ἀπλαστῷ τραγοῦδι
Θὰ ψάλλουντε τὰ χεῖλη,
Ἄλλοι τοῦ αἰθέρος ἥλιοι
Μ' ἐθέρμαναν γλυκά.

Άλλα τοῦ αἰθέρος κρίνα
Μοῦ μύρωσαν τὸ σῶμα,
Άλλο τὸ μάτι χρῶμα
Αγκάλιασε θερμά.

Άλλους ἀιθοὺς ἐπῆρα
Γιὰ τὴν καρδιὰ ποῦ πάλλει,
Άλλη πνοή μεγάλη
Ἐπῆρα στὴν καρδιά.

Μίαν ἀλλη ἀγάπη ἐπῆρα
Ἄρ' η γρυσσὴ της βρύσι.
Ποῦ η ἀγάπη ἔχει γεννήσει
Κι' ἀγάπη αὐτὴ γεννᾷ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ |

Η ὁδθαλμαπάτη εἶνε θυγάτηρ τῆς ποιήσεως. Εἶνε η χρυσῆ κλείς τοῦ Ἔωτος, λίθος ἀκρογω- νιαῖος τῆς γυναικείας εύτυχιας.

Κόμησσα Τραμάρ.

Δὲν δύναμαι νὰ καλέσω τὸν πλοῦτον προσθυ- έστερον η ἀποσκευάς τῆς ἀρετῆς. Ο Ρωμαϊκὸς ὅρος εἶναι καλλίτερος «impedimenta» (ἐμπόδια). Διότι ὅπως εἶναι αἱ ἀποσκευαὶ διὰ τὸν στρατόν, οὕτω εἶναι ὁ πλοῦτος διὰ τὴν ἀρετήν. Δὲν δύ- ναται ὁ στρατὸς νὰ κάμῃ δινεύ ἀποσκευῶν, οὔτε δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτάς, ἐμποδίζουσιν ἐν τούτοις τὴν πορείαν.

Βάκων

Τι τέχνη δὲν ἔχει τὴν ἀλήθειαν ως ἀντικείμε- νον η ἀλήθεια δέον ν' ἀναζητῆται εἰς τὰς ἐπι- στήμας.

Αρατόλ Φράγς

Οι φίλοι εἶναι μία πολυτέλεια, καὶ τοιαύτας πολυτελείας δὲν ήμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐκείνος διτις δαπανᾷ δλα του τὰ κεφάλαια διὰ μίαν ἀποστο- λήν ποῦ ἔχει εἰς αὐτὸν τὸν κόδμον. Υπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἅς η ἀνθρωπίνη ιστορία μοῦ φαί- νεται ὀλόκληρος ἓνα μεγάλο ναυάγιον, καὶ κα- θένας κυττάζει αὐτὸς μόνος νὰ σωθῇ. Ο μό- νος, εἶναι ὁ ισχυρότερος δλων.

Τηφεν.

